

— Τὰ βέλη μου είναι δεύτερα τῶν δόδοντων ἔκεινου.
— "Ω ! φρειχῶ, ἀν μόνον ἀνάλογοισθῶ ὅτι είναι δυνατὸν γὰρ ἀστογή-
σης ἐν τῇ σκοπεύσει ! καὶ τότε . . .

"Ησύχει, δὲν είμαι παιδίον !

— "Α ! "Ογι! δὲν θὰ μεταβῆς φρικτὸν προαίσθημά μοι λέγει ὅτι
ἔλαν μεταβῆς . . . ἡ εὐδαιμονία μας θὰ λήξῃ . . . θὰ καταστραφῆ . . .
"Ω ! δέ κάπρος ! . . . δέ κάριος ἔκεινος κάπρος ! δὲν είναι λαγώς, δὲν είναι
πέρδικ, οὐδὲ ἔλαφος· είναι θηρίον ! ἐνθυμεῖσαι πῶς ἐφόνευσε τὸν "Άδωνιν
τῆς Κύπριδος, καίτοι ή θεός τὸν ἐπροστάτευεν !

— Ησύχει, φίλη μου ἐρατεινή, προσμειδῶν αὐτῇ προσέμηκεν δέ
Κέφαλος θωπεύων τὴν δειλαίαν εἰς τὸν αὐχένα. "Η νῦν ἐπῆλθε καὶ εἰς
τὰς ἄγκαλας τοῦ Μορφέως περιπτυσσόμενοι ἀλλήλους παρεδόθησαν οἱ
καλοὶ σύζυγοι.

* * *

"Οτε δέ λαμπρὸς φωστὴρ ἐφάνη τῆς ἡμέρας, εἰς τὴν κλίνην μόνη
ἔκειτο ή Πρόκρις εὔδουσα εἰσέπειται. "Η γρυπῇ κόμη τῆς ἀτάκτως ἦτο ἐπὶ¹
τοῦ προσκεφαλαίου ἐρυμένη. Τὰ ρόδινα γείλη ἡμιάνοικτα ἔχουσα ἀπέ-
πνει εὐωδίας, οἱ δὲ ὄφθαλμοι οἱ ἀμυγδαλωτοὶ ὑπὸ τοῦ ὕπνου κεχλεισμένοι
ήσαν, αἱ μακραὶ δὲ βλεφαρίδες ὡς κροσσοὶ πολυτελεῖς αὐτοὺς ἔκστησαν.
Τέλος τὸ στήθος ἡμιάνοικτον, τὸ πάλλευκον, προδέκειτο βωμὸς τοῦ ἔρω-
τος. Τὸ ὄλον τελειότης καλλονῆς ἀπεριγράπτου. "Ω ! τίς θητὸς ἔρνε-
ται τὴν μαγείαν σου, δέ καλλονή ! δέ δῶρον ἀνεκτίμητον ! Καὶ τίς δέ μη
λατρεύων σε, δέ μη προσφέρων ἐσαύτον θυσίαν πρὸ τοῦ ἱεροῦ βωμοῦ σου !
Καλλονή μάκαιρα, θεά τῶν καρδιῶν, τῶν ὅρθαλμῶν δεσμεύτρια, γενέ-
ταιρα τοῦ ἔρωτος, θεΐ ! θεΐ ! καὶ δέρχε τῶν θητῶν ἀεί !

Τοὺς ὄφθαλμούς της ἤνοιξεν ή Πρόκρις αἴφνης. Πῶς ! δέ Κέφαλος
ἔκει δὲν ἦτο ! ποῦ ἦτο λοιπόν ; "Α ! δέ σκληρὸς μετέβη εἰς τὸ ἄλσος,
μετέβη, ἵνα τὸ θηρίον τὸ ἀναφανὲν φονεύσῃ. Θεοί ! καὶ δὲν ἐπιτεθῆ ἔκεινο
κατὰ τοῦ Κεφάλου ! Θεοί ! δέ τὸν φονεύσῃ ! Τέ θέλει γείνει τότε ή δραία
Πρόκρις ! "Ω ! δχι, δχι, πρέπει ἵνα σπεύσῃ πρὸς αὐτὸν, ναὶ πρέπει νὰ
τὸν πείσῃ δύως ἐπιστρέψῃ παρ' αὐτῇ. Καὶ ἂν ταύτην συναντήσῃ τὸ
θηρίον καθ' ὅδον ; ἔστω ἀς σώσῃ τὸν ἀγαπητὸν καὶ ἀς ἀποθάνῃ αὐτῇ.
Ηγέρθη, τὴν στολὴν αὐτῆς περιεβλήθη καὶ ἐτράπη ή γυνὴ τὴν πρὸς
τὸ ἄλσος.

Παρὰ τὴν κρίνην, δόπου χθὲς ἔθρήνει ή "Ηώς, δέ Κέφαλος ἐκάθιθο
κρατῶν εἰς γείρας τοῖσον, παρὰ δὲ τοὺς πόδας του ή λάκαινα, τὰ δέτα
ἀνησυχῶς τείνουσα εἰς τὸν ἐλάχιστον θροῦν ἐκ τοῦ δάσους προεργάζενον
καὶ δλονέν εἰσπνέουσα καὶ δέσφαινομένη διὰ τῶν εὐαίσθητων της ρωθῶν.
Αἴφνης ὥρθωθη καὶ μικρὸν ἐγρύλλισε, διότι ἐθορύβησαν οἱ κλέδοι,
ἄλλ' ὥσει ἔτι τῆς ὀσφρήσεως τὸν προσπελάζοντα ἐνόσησεν, ἤρετο ἄλματα
ποιοῦσα καὶ θωπεύουσα τὸν κύριόν της, ὥσει ἔθελεν, ἵνα συγχρῆ
αὐτῷ προμηνύουσα τὴν ἐπίσκεψιν. "Ο Κέφαλος ἡγέρθη δέ θροῦς τῶν
φύλλων καὶ τῶν κλάδων δλονέν ἐπαισθητὸς ἔγινετο καὶ ἐπλησίαζεν.

— Ησύχει κύων, εἶπε· τὸ θηρίον ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς.

Ἐνέτεινε τοῦ τοξοῦ τὴν νευράν. "Η κύων ἀνωρθώθη καὶ διὰ τῶν
ἐμπροσθίων της ποδῶν, παντὶ τῷ σθένει προσεπάθει, ἵνα κωλύσῃ τοῦτον
νὰ τοξεύσῃ.

— Ησύχει κύων ! ἐπανέλαβεν ἔκεινος ἐπιπλήττων· δραία δέντως ή
στιγμὴ διὰ αἰκίσματα !

Ἐνέτεινεν ἔτι μικρὸν τὴν νευρὰν καὶ ἀφῆκε ταύτην. "Εκλαγέσ τὸ
τοξον ἐσύριξε τὸ βέλος, ψυμόξεν ή κύων καὶ πρὸς τὸ δάσος ἐσπευσεν.

"Εσπευσας, κυνηγέ !

— "Α α κ ! ! ! . . . ἐστέναξε τὸ θύμα τὸ πληγέν.

Πῶς ! δὲν ἦτο λοιπὸν τὸ θηρίον, καθ' οὖ διηδύθην δέ Κέφαλος τὸ
βέλος τὸ θανατηφόρον ! ἦτο ἀνθρωπός ! "Εξαλός τὸ τοξον ρίψας ἐσπευσε
καὶ εἰδεν ὅ ! ἦτο φρικτὸν δέ τι εἰδεν δέ ταλαίπωρος ἔκεινος ! εἰδεν αἰ-
ματόφυρτον ἐπὶ τῆς γλόνης τὴν ὠραίαν σύζυγόν του ! ἔκειτο ἡμιθανῆς
καὶ παρ' αὐτὴν ή κύων δλαδὸν ἐκάθιθο γρυλλίζου.

— Ω Πρόκρι, Πρόκρι ! φεῦ ! τί ἐπράξα δέφρων ! παράφορος ἐ-
φωνησε καὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὰς τρίχας ἤρετο νὰ τιλλῃ.

Εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ τοὺς ὄφθαλμούς τοὺς δύνοντας ή θυγάτισουσα
γίνεψε, τὰς γείρας ἔτεινε, τὰ γείλη της ἔκινησε καὶ ἤρθρωσε.

— Κέ.. φα.. λε..

— Εἶτα τοὺς ὄφθαλμούς ἔμυσε, τὰ γείλη συνέστειλεν, ἐσίγησε διὰ
πάντας . . . ἔξπνευσεν.

· "Ο δέ Κέφαλος; ἔκεινος ἀνηρπάγη ὑπὸ τῶν νυκτῶν, τῶν ἀκολού-
θων τῆς Ἡούς.

· "Ἐν Κεσσάνη, τῇ 20ῃ Ἀπριλίου 1892.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ Π. ΦΙΛΑΝΔΙΔΗΣ.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΜΗΓΜΑ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

XV.

· "Ο Ἐδμόνδος κατὰ πρῶτον δυσαρεστηθείς, διότι ἐνεθυμεῖτο
τὴν ἀγαπητὴν αὐτῷ ἐν Πινόν ἐλευθερίαν, ἐξωκειώθη βαθυμηδὸν
πρὸς τὸν ἐν Ρουθερράθ βίον. · Η κατοικία αὐτῇ ἦτο μέρος συνεντεύ-
ξεως πολλῶν καθ' ἐκάστην προσώπων. Αἱ νέαται φίλαι τῆς Ὑθε-
λίνης ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆς, ἀλλαι μὲν τὴν ἔχου-
σαν ἡλικίαν, ἀλλαι δὲ ὡριμώτεραι. · Ο Ἐδμόνδος, ὅμοιοί του ἐν
τούτῳ τῷ πλείστῳ τῶν νέων, εὐρίσκετο ἐν στενοχωρίᾳ ἐν μέσῳ
τοσούτων δεσποινίδων. · Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο ὀραιότατος, ὑψηλὸς
τὸ ἀνάστημα, λεπτοφύρης, κομψός, εὐπροσήγορος, διάταν ἔθελεν,
ἐπειδὴ ἀφ' ἑτέρου τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ δέν ἐξωτερικεύοντο
ἄλλον ἢ μόνον ἐν τῇ μετά τῶν οἰκείων ἀναστροφῇ, ἀπέβη μετ' ὀλί-
γον ἡ ψυχὴ τῶν συναναστροφῶν ἐκείνων, ὡς ἐμπρέπει παντὶ κα-
λῶς ἀντεθομένη νέφη.

Τοιουτοτρόπως ἔλαβε κλίσιν εἰς τὴν μετά τῶν κυρίων συ-
ναναστροφήν, πρᾶγμα τὸ ὄποιον ή "Οδίλη δέν ἡδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ
κατὰ τὰς ὑποδοχάς αὐτῆς. διότι ο Ἐδμόνδος ἐφευγε τακτικῶς
τὴν αἴθουσαν ὄσάκις ἦν πλήρης κόσμου. Τοιουτοτρόπως, κατὰ
συνέπειαν ὄλως φυσική, ἐξωκειώθη πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ μεθ'
ἥς εὐρέθη εἰς στενωτέραν συναναστροφήν.

· "Ὑθελίνη, μολονότι γεωτάχη, δέν ἦτο πλέον κορασίς ἄλλ'
αὐτὸς τοῦτο γενέσις. Παραβάλλουσα εἴσαυτην πρὸς τὰς λοιπὰς νεάνι-
δας ἔμαθεν ὅτι ἐσήμανε κατεῖ τινας θυγάτηρα τοῦ Ριχάρδου Βρίσ. ·
Ἐπὶ πλέον ἐν τῷ παρθεναγωγείῳ διαμένουσα, διότε αἱ προμήτορες
αὐτῆς ἤρχοντο πρὸς ἐπίσκεψιν της, παρετήρησε τὴν ἐντύπωσιν,
ἥν προύξανεν αὐταὶ καὶ ἡ μητρική αὐτῆς κ. Ριχάρδου, ἐκ τε
της κομψότητος αὐτῶν καὶ τοῦ πλούσιου ἡματισμοῦ. · Ο Ριχάρδος
καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ εἶχον καρπωθῆ ὡφέλειάν τινα ἐκ τῆς μικρᾶς
ταύτης δοκιμῆς. Παρετήρησαν πράγματι ὅτι η Ὑθελίνη ἐδείκνυε
πρὸς αὐτάς μεγαλείτερον σεβασμόν. · Ακούουσα ἐνίστε αὐταῖς καὶ συνοδεύμε-
νον τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ συνοδεύοντας διάτης καὶ τοῦ
οἰκογενειακοῦ τῆς μητρικῆς αὐτῆς ἦτοι Βρίς-Μοντωμέρρα ἐνόησε
τὴν κοινωνικὴν θέσιν τῆς Ὑθελίνης. · Ήτο λοιπὸν θυγάτηρη βουλευ-
τού δέ ὄποιος ὑπῆρξεν ὑπουργός ἐπὶ Λουδοβίκου Φιλίππου ! Αὐτὸς
ἦτο σπουδαῖον ! Τοιαύτην μητρικήν ἡδύνατο νὰ τὴν ἀποδεχθῇ.

Οὕτω λοιπὸν διάτον δέ ο Ἐδμόνδος κατέκρινε πικρῶς τὴν ἀδελ-
φήν του ἐπὶ τῇ κακῇ αὐτῆς ἔξει ν' ἀποκαλῇ τὴν Ὑθελίνην «ἀγ-
απητὴν κυρίαν». διότε ἀπηνθύνετο πρὸς αὐτήν, ἡ γενένις ἀντὶ ν' ἀ-
παντήσῃ αὐτῷ ἀποτόμως, ὡς ἐπραττε πάντοτε κατὰ παρομοίας
περιστάσεις, ἐμεινε σιγῶσα καὶ ἐμπεριστατος. · Ο ἀδελφὸς αὐτῆς
ἴδροξετο τῆς εὐκατηρίας ὄπως ἐπιμείνη μὲ κίνδυνον νὰ καταστρέ-
ψῃ τὰ πάντα.

— Διατί δέν τὴν φωνάζεις «μαμᾶ»; εἶπεν αὐτῇ. · Εγώ σὲ
ἔδειξα τὸ παράδειγμα καὶ δέν είναι δύσκολον ! · Εὰν ἔξευρες πό-
σον θὰ τὴν ηγεμόνεστις ! Είναι τόσον καλή !

· "Η Ὑθελίνη παρετήρησε τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς μὲ θρόπον χαρο-
ποιόν, ἐκολακεύετο βλέπουσα εἴσαυτην ἀντικείμενον τῶν περι-

ποιεῖσεων τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, διστις ἦν τόσον θελκτικός! Αἱ φίλαι της ἀπασχι συνεχχίροντο αὐτὴν ἐπὶ τούτῳ, συνεπείχ τούτου ἡτο διετεθειμένη νά συνδιελεχθῇ μετ' αὐτοῦ ἀφ' ὅσον θελειεν, ἐνῷ αἱ συνδιαλέξεις αὐτῶν προηγουμένως παρετείνοντο ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς καὶ περιεστρέφοντο περὶ κοινοὺς τόπους.

— Πραγματικῶς εἶναι καλή; ἡρώτησεν ἡ νεᾶνις. Εἶσαι
βέβαιος;

— „Ω! σέ διαβεβαιώ ότι είναι πολὺ καλή. Μάπως νομίζεις τάχυ ότι δέν είναι;

— Ομολογῶ, εἰπεν ἡ Τριεῖνη μετ' ἀγαθότητος, διτὶ δὲν τὴν ἐσκέφθην πολὺ.

— Ναί, ζεύρω, ή μήτηρ μου Ὁδίλη δὲν σὲ ἐνδιαφέρει! Δὲν εἰναι ἐκ τοῦ κόσμου εἰς ὃν ζῆς σύ.. Θέλεις τὴν ἀληθειαν; 'Εγώ ἀγαπῶ καλλιτερούς τούς κόσμουν ἐν ὃ ζῇ ἔκεινυ! 'Ο κόσμος ἔκει-

— Μήπως στενοχωρεῖσαι ἐδῶ; ἡρώτησεν ἡ Τιθελίνη σκεπτικῶς.

Απ' έναντιας μάλιστα, εὐχαριστοῦμει πολύ! αλλὰ δὲν

·Η· Υβελίνη ἐγέλχει παταγωδῶς. ὅπερ δυσηρέστησεν εἰς ἄκρον τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. Σφόδρα ἐπειθύμει νὰ διεκφύγῃ τὴν συνδιάλεξιν, ἡσθάνετο δικαῖος συγκεχυμένως πως ὅτι ἡ περίστασις ἔκεινη ὅπως συνδιαλεχθῇ μετὰ τῆς ἀδελφῆς του ὑπέρ τῆς Ὀδίλης δὲν θὰ τῷ ἐπαρουσιάζετο αὐθίς πιθανῶς.

— Σέ κάμνω και γελάς; τόσον τό καλλίτερον! ἀνέκραξε χαίρων. Μή γελάς, ἀδελφή μου, ἔσω καλὴ πρός τὴν μητέρα μου. Όδιλη, θὰ ιδές πόσου είναι καλή και πόσον μᾶς ἀνατά!

— Να! σέ, σέ ἀγαπᾶ; αὐτό το ἡζεύρω, ἄλλα πως θέλεις
έμει νά μέ ἀγαπᾶ; Δέν είκαι τιποτε ώς πρός αὐτήν, οὔτε ἔκείνη
ώς πρός έμε! ..

— Ὑπελινη, διατί λέγεις αὐτὰ τὰ λόγια περὶ προσώπου τὸ ὄποιον καθιστᾶς τόσον εὔτυχη τὸν πατέρα μας, τὸ ὄποιον εἰναι τόσον καλὸν δι' ἡμᾶς καὶ τὸ ὄποιον μοὶ ἔσωσε τὴν ζωήν; Εἴμαι ἀδελφός σου, καὶ λέγεις ὅτι ἔκεινη ἡ ὄποια μὲς ἀγαπᾶς τόσου δὲν γοῦ εἶναι τίποτε;

Ἡ νεῖκνις ἡροθρίασεν, ἀγνοοῦσα τί νά εἴπη, εἶτα ὅμως ἀπήντησε Λωηρῶς.

— Σέ, διαφέρει, έμει σμως δέν είναι δυνατόν να με χαραπῇ διούτι δέν τα έδωκα χωρουμένη.

— Τι σημαίνει αύτό διά γυναικία ἔχουσαν τὴν φυγὴν ποῦ
ἔχει ἔκεινη! *Α! ἐὰν τὴν ἐγνώριζες! *Ακούσον, Υθελίνη, δύνα-
σαι νὰ κάμης μίαν δοκιμήν. Ἐὰν κακωμίαν φοράν εὑρεθῆς εἰς
δύσκολον θέσιν ἢ λυπηράν, ἐὰν ἡναγκάζεσθαι νὰ κάμης πράγμα
ὅπερ θὰ σὲ δυστηρέστει, ἢ ἐὰν κθελον νὰ σ' ἐμποδίσουν νὰ ἐπι-
τύχῃς πράγμα τὸ ὅποιον πολὺ ἐπειθύμεις νὰ ἔχῃς, πήγαινε νὰ
εὔφρης τὴν μυτέρα μου 'Οδίλην, δύμιλησε της καθαρὰ καὶ παστρικὰ
καὶ τότε θὰ ιδῆς ἐὰν εἰμι πορθῆς νὰ μὴ τὴν ἀγαπήσῃς!

Ο 'Εδμονδος ἐπανέλαβε πολλάκις τὴν ἐπίθεσιν καὶ καθ' ἑ-
κάστην ἦνοιε καὶ ἐν ρῆγυα εἰς τὴν σταθερὰν θέλησιν τῆς ἀδελ-
φῆς του. Δυστυχῶς δύμως ἥτοι αὕτη σταθερὰ καὶ ἔμφυτος, οὔτως
εἰπεῖν, ἐπομένως δ; τι ἐκέρδασε σήμερον τὸ ἔχανεν ὁ 'Εδμονδος
τὴν ἐπιοῦσαν. 'Εν τούτοις, ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ παρουσία τῆς 'Οδίλης,
ἡ λεπτοτάτη αὐτῆς συμπεριφορά καὶ ἡ γλυκύτης αὐτῆς ἐπέ-
δρασαν ἐπὶ τῆς νεώνιδος, ἥτις ἦν ἀρκούντως ἀγγίζουσα δύπισι ποιή-
σηται ἀντιπαραβολὴν τῆς μητριᾶς καὶ τῆς προμήτορος. 'Εν τῇ
ἀντιπαραβολῇ ταύτῃ παρετήρησε πολλάκις διτὶ ἡ κ. Ριγάρδου
πόρρω ἀπειχε τοῦ νὰ είναι ἀξία τῆς περιφρονήσεως εἰς ἣν είχον
θέσει αὐτὴν μέγοι τῆς στυγεῖς ἔχειν τοις ἐν Ρουβέσαι

Η Ύθελίνη, μετά τῆς φαινομενικῆς αὐτῆς ὑποταγῆς, ἵνα
μχριμόθρεπτον καὶ πείσμων, ἡ κ. διωξ Ρουθερφατ κατώρθωσε νὰ
περιορίσῃ τὰς τάσεις ταύτας εἰς τὸ ἔσχατον αὐτῶν ὄριον. Η
Ύθελίνη εἰς λίαν μικράς δόσεις ἐκέντητο τὰς χριστιανικᾶς ἀρε-
τᾶς, εἴγεν ὥστειδις τάσας ὅταν ἀποτούντο ὅπως μὴ κατανοοῦσθαι

ὅτι στερεῖται ὅλως αὐτῶν. Τοῦτο ἀκριβῶς εἰχεν ἐν νῷ ἡ προ-
μήτωρ αὐτῆς ἀναλαβοῦσα τὴν παίδευσιν της καὶ τοῦτο ἐπέτυχε.
Συζώσα μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, οὗ μόνον τὴν φωνὴν καὶ τὴν
μορφὴν ἔγνωριζε μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης καὶ μετὰ τῆς Ὁδί-
λης καὶ τοῦ Ἐδμόνδου, μολονότι μικρὰ ἔτι τὴν ἡλικίαν, ἡ Υθε-
λίνη παρετήρησεν ὅτι ἡδύνατο τις νὺν εἶναι διάχορος τῆς κυρίας
Ρουσερραί καὶ τῶν φίλων αὐτῆς καὶ νὰ ἔχῃ συνάμα καὶ ἀξίαν.
Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ πρῶτον αὐτῆς βῆμα ἐν τῇ ὅδῳ ἐκείνη ἐν ἡ με-
γάλην ἐντὸς μικροῦ ἔμελλε νὰ διανύσῃ ἀπόστασιν.

Μετά τὰς διακοπές ή 'Υβρινη ἐπέστρεψεν εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον, ὁ δὲ Ἐδμόνδος εἰς τὰ μαθήματά του, αἱ προμήτορες εἰς τὰ οἰκήματα αὐτῶν καὶ οἱ σύζυγοι εἰς τὸ μέγαρον αὐτῶν. Οἱ πλειστοὶ ἦσαν ἐκ τούτου ηγχαριστημένοι, ὅχι διως καὶ ὁ Ἐδμόνδος, ὁ ὅποιος ἐπέστρεφεν εἰς τὴν σχολὴν μετὰ τῆς ιδέας ὅτι αἱ προσπτίθειαι αὐτοῦ δὲν θὰ κατέληγον εἰς πλήρη εὐγαστρίστησίν του.

Τὴν κατέστασιν αὐτοῦ περιέπλεκεν ἐπίσης τὸ ἔξης ὅτι οἱ καθηγηταὶ αὐτοῦ δὲν ἦσαν σύμφωνοι ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου. Οἱ μὲν ἐβεβαίουν ὅτι ἡτο ἕκανως προπαρεσκευασμένος, οἱ δὲ ἄλλοι πάλιν ὅτι ἡτο ὅλως ἀπαράκεκευος. Ἡ διαφορὰ αὕτη τῶν γνωμῶν ἔξηγετο ἐκ τῆς ἀγγινοίας τοῦ παιδός, ὅστις ἐνίστε απήκντα καταλλήλως καὶ ἐτοίμως εἰς τὰς ἀποτεινομένας αὔτῷ ἐρωτήσεις καὶ εὑρίσκει λύσεις προβλημάτων εἰς τρόπον τοιούτον ὥστε νὰ νομίζηται ὅτι γινώσκει πραγματικῶς ὅ, τι ἡγάνει ἔξ οὐκελήρου. Ἀφοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη παρετήρησε καὶ ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ δὲν ἡξεύρει τίποτε, ὁ Ριχάρδος ἐνόμισεν ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἐκέρδησεν ὅ, τι εἶχεν ἀπολέσει καὶ ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ αὐτοῦ εἰς "Αγιον Κύρον δὲν θὰ προσέκοπτε κατὰ δυσχερειῶν. Ἀπαντήσεις τινες εὔστοχοι, γενόμεναι ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ἡ γνώμη τῶν ὑπέρ αὐτοῦ καθηγητῶν, προστιθεμένη εἰς τὴν σιωπὴν τῶν ἄλλων, οἱ ὑποτοι δὲν ἤθελον νὰ φανώσι μάντεις κακῶν, παρήγαγον τὴν μεταβολὴν τῆς ιδέας αὐτοῦ.

Ο Εδμόνδος, δοτις κατ' ἀρχὰς ὑπερέχαιρεν, ἤρξατο ν' ἀνησυχῇ ἀργότερον καὶ ἐν συνειδήσει ήθέλησε νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἀνησυχίας αὐτοῦ εἰς τὸν πατέον του.

— Θά σέ δεχθούν, ἐὰν θέλῃς, ἀπήντησεν οὗτος, διότι δὲν πρόκειται πλέον ἀλλ' ἡ μόνον νὰ θέλῃς καὶ ἐπίζω ὅτι δὲν θὰ μὲ προξενήσῃς τὴν λύπην νὰ σὲ ιδῶ ἀπορριπτόμενον. Σὲ προειδοποιῶ ἐπίστης ὅτι δὲν θὰ πιστεύσω εἰς ἀποτυχίαν τυχαίαν. Φοβοῦμαι πολύ, υἱέ μου, μήπως τὸ στρατιωτικὸν στάδιον δὲν σὲ ἀρέσῃ . . .

— “Ω! πάτερ μου, εἶναι δύνατόν γά πιστεύσητε τοῦτο!
ἀπήντησεν δὲ Ἐδμόνδος ἐρυθρίῶν ἐκ ταπεινώσεως.

— Δέν ἀμφιβέλλω περὶ τοῦ Θέρους σου, ἐξηκολούθησεν ὁ Βρίς, ἀμφιβέλλω ὅμως ὡς πρὸς τὴν κλέισιν σου εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν πειθαρχίαν!

Προσβληθείς όντες περιεστάλη, διότι ήτο υπερήφανος ψυχή μη ἀγαπῶσα νὰ ἀποκαλύπτηται· μόνον μετά τῆς Ὁδίλης ὠμίλει ἐν πλήρει ἀγνότητι ψυχῆς.

— Μὴ φοβησαί, παιδί μου, εἶπεν εἰς αὐτὸν ἐκείνη μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆς τρυφερότητος καὶ γλυκύτητος, ὃ πατήρ σου σὲ ὅμιλει τοιουτοτρύπως διὰ νὰ ἔχῃς συναίσθησιν τοῦ προορισμοῦ σου ἀλλάχ.

— Αύτὸς ἀκριβῶς μὲν λυπεῖ, ἀνέκραξεν ὁ ἔφηβος μετὰ πικρίας, μὲν θεωροῦν παιδί! Θέλουν νὰ μὲν τρομάζουν, δὲν ήτο καλλίτερον νὰ μὲν ἐνθαρρύνουν, νὰ μὲν παρηγορήσουν; . . . "Α! μητέρα μου, ἔγω μεγάλην ἀνάγκην παρηγορίας, σᾶς τὸ ὄρκιζομαι!

Είχε δάκρυα εις τοὺς ὄφθαλμους καὶ προσεπάθει νὰ τὰ συγκρατήσῃ ἐξ ἀνδρὸς κῆς ὑπερηφανείας.

(*'Ακολουθεῖ*).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.